

anstaltning. Jeg vil derfor meget indstændig tilraade, at man opretholder Bestemmelsen i Slutningen af § 11, og jeg vil tilføie, at hvis denne Bestemmelse gaar ud, saa vil det være meget tvivlsomt, om jeg vil kunne stemme for Loven, uagtet jeg for Dvrigt erkjender det meget Gode, der indeholdes i den. Naar det er blevet sagt, at den nævnte Bestemmelse vilde være at sætte en Præmie for de Lods-ciære, hvis Eiendomme stode til uindhegnede Veie, saa forekommer det mig, at man med Hensyn til dem, der ere saa heldige allerede at have Segn imod Veiene, kunde tilføie en Bestemmelse, hvorefter de heller ikke skulde kunne mulkteres, fordi uheldigvis et af deres Kreaturer var sluppet løs og komet ud paa Veien. Der er en anden Bestemmelse i § 11, som jeg ikke synes godt om, nemlig at de Veifarende have Ret til at optage Kreaturer. Rigtig nok er denne Ret indskrænket til kun at angaa toirede Kreaturer; men det forekommer mig alligevel ikke at være heldigt, thi dette er Noget, som maa være Politiets og Veibestyrelsens Sag, men derimod ikke de Veifarendes. Det Videste, man burde gaa til i saa Henseende, er, at de Veifarende kunde have Lov til at løse de Kreaturer, der findes toirede paa offentlige Veie. De Ulykker, som det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagd) antydede skulde være passerende ved Kreaturers Græsning paa Veiene, kjender jeg ikke; det er i det Mindste ikke kommet til min Kundskab, at noget saadant har fundet Sted. Det er jo dog Husdyr, og da det ene Husdyr kjender det andet, vil det være meget sjældent at f. Ex. en Hest bliver forfrættet derved. Jeg maa derfor gjentage, at man efter min Mening under ingen Omstændigheder bør gaa til at skjærpe Veifredsbestemmelserne. De ere allerede skjærpede ikke ubetydelig i Forhold til de Regler, vi nu have med Hensyn til Veifreden, og da den nuværende Tilstand ikke har medført væsentlige Ulemper, forekommer der mig ikke at være Grund til i nogen betydelig Grad yderligere at skjærpe

de foreslaaede Veifredsbestemmelser. Det var disse Bemærkninger, jeg ønskede at fremføre. Naar man i Dvrigt vil opretholde Lovforslaget omtrentlig i den Skikkelse, det nu har, og navnlig ikke gaa videre med Hensyn til Veifredsbestemmelserne, kan jeg kun ønske denne Sag saa hurtig som muligt færdig her fra Rigsdagen, og i saa Henseende kan jeg ikke anse Nedsættelsen af et Udvalg for nødvendig, da de Antydninger, som ere fremkomne med Hensyn til Forandringer, ere saa faa og af saa ringe Betydning, at de vistnok meget let vilde kunne komme frem uden noget Udvalgs Nedsættelse.

Indenrigsministeren: Jeg maa bede det høie Thing undskyldte, at jeg er saa lidet disponeret til at tale, men jeg synes dog, at jeg ikke godt kan lade Sagen gaa hen uden at sige et Par Ord. Jeg antager, at ærede Medlemmer ville erkjende, at en hel Del af de Bemærkninger, der ere fremkomne, angaar saadanne Specialiteter, at de nærmest vilde komme til at foreligge, forsaavidt ærede Medlemmer maatte finde det Umagen værd at stille Ændringsforslag derom. Der er dog gjort en almindelig Bemærkning mod Loven, nemlig den, at den skulde være for streng. Vil man imidlertid efterse den ældre Lovgivning, maa man vistnok erkjende, at Forslaget i intet væsentligt Punkt er strengere end den hidtil gjældende Lovgivning, maasse med Undtagelse af Reglerne om Veifreden, hvorom der for Tiden Intet findes, hvorfor der heller ikke findes nogen Veifred, undtagen forsaavidt Folk selv synes, det er rigtigt at holde den nødvendige Veifred. Hvad denne Haardhed angaar, da er det jo Noget, som er uadstilleligt fra en Lovgivning af denne Bestaaffenhed, men paa den anden Side tror jeg ogsaa, at det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgkreds (H. M. Petersen) havde Ret, naar han sagde, at den nærmest maa betragtes som Niset bag Speilet. Ligejaaldt som der i de forsvundne Aar, siden 1794, da vi fik de første Bestem-